

## D ů v o d y:

Dovolání, pokud je opřeno o dovolací důvod podle č. 4 § 503 c. ř. s. právem vytýká, že odvolací soud mylně vyložil pojišťovací smlouvu a že proto posoudil spornou věc po právní stránce nesprávně. Bylo zjištěno, že žalovaní byli pojištěni podle pojišťovací police č. 116.879 I. na stavení na 50.000 Kč, II. na svršky na 28.000 Kč a III. na hospodářské nářadí na 4.000 Kč. Žalovaní byli odsouzeni pro zločin podvodu podle §§ 197 a 199 tr. zák. spáchaný tím, že žalující pojišťovnu lstivým předstíráním a jednáním, že totiž hlásili velikou část zachráněných předmětů jako shořelou a dali si za to vyplatiti pojistné, ačkoliv jim v čase uplatňování těchto nároků a i potom bylo dobře známo, že tyto předměty byly zachráněny, uvedli v omyl, kterým žalující pojišťovna měla utrpěti a také utrpěla škodu větší než 2.000 Kč. Podle tohoto zjištění usoudil odvolací soud, že žalovaní porušili povinnost, která jim byla uložena v čl. 18 všeobecných podmínek pojišťovacích, že se dopustili na žalobkyni zločinu podvodu a že proto podle čl. 19 těchže podmínek ztratili vůbec právo na jakoukoliv náhradu proti pojišťovně. Tento právní názor odvolacího soudu nelze schváliti. Podle police byly pojištěny tři skupiny věcí a bylo pro každou skupinu zvláště ustanoveno pojistné, ad I. 150 Kč, ad II. 84 Kč a ad III. 12 Kč. Nerozhoduje, že 15% délková srážka, vedlejší poplatky, kolkovné a hasičský příspěvek vypočteny jsou pak již z celkového pojistného 246 Kč. V takovém případě jde o více pojišťovacích smluv, uzavřených touž pojistkou, a nemá proto nesprávný údaj ve příčině jedné skupiny vliv na platnost pojišťovací smlouvy ohledně ostatních skupin. Nepozbyli tedy dovolatelé tím, že ohledně jedné nebo dvou skupin učinili úmyslně křivá udání, nároku na pojišťovatelčino plnění ohledně ostatních skupin, nesprávnými údaji nedotčených. Bylo proto dovolání vyhověno. Soudy nižších stolic neobíraly se z důvodu nesprávného posouzení sporné věci po právní stránce ostatními námitkami a vývody obou stran neučinily v těchto směrech potřebná zjištění. Proto nezbylo, než vyhověti druhé části dovolacího návrhu a, jelikož vada sahá do první stolice, rozhodnouti, jak se stalo.

## Čís. 10498.

**Proti usnesení odvolacího soudu, jímž byl pro zmatečnost zrušen rozsudek prvního soudu i s předchozím řízením počínajíc doručením žaloby a prvnímu soudu uloženo, by žalobu řádně doručil a v řízení pokračoval, aniž vyhrazena pravomoc, není přípustným rekurs na dovolací soud.**

(Rozh. ze dne 2. února 1931, R II 10/31).

Procesní soud první stolice uznal podle žaloby rozsudkem pro zmeškání žalovaného. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek i s předchozím řízením, počínajíc doručením žaloby, pro zma-

tečnost a vrátil věc prvému soudu, by žalobu řádně doručil a v řízení pokračoval.

Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs správně rekurs.

### Důvody:

Nejde o dovolací rekurs, nýbrž o rekurs proti usnesení odvolacího soudu, jímž byl z důvodu zmatečnosti podle § 477 čís. 4 c. ř. s. zrušen rozsudek pro zmeškání a procesnímu soudu bylo nařízeno, by žalobu řádně doručil a v řízení pokračoval. Rekurs proti tomuto usnesení není dovolen. Doslov § 519 čís. 2 c. ř. s. ovšem svádí k výkladu, že usnesení, jímž odvolací soud zrušil pro zmatečnost rozsudek prvního soudu, vždy lze napadati rekurem, nehledíc k tomu, zda byla žaloba zároveň odmítnuta, či zda bylo prvnímu soudu další jednání nařízeno. Avšak předpis ten jest vykládati v souvislosti a v souladu s předpisy §§ 478 a 479 c. ř. s., jež upravují řízení po zrušení rozsudku pro zmatečnost a z nichž vyplývá, že bezvýhradné použití § 519 čís. 2 c. ř. s. jest jen tehdy na místě, byl-li podle § 478 první odstavec c. ř. s. nejen rozsudek prvního soudu pro zmatečnost zrušen, nýbrž i žaloba odmítnuta, neboť tím jest spor vyřízen a nemůže již dojít k dalšímu jednání. Není-li však zrušením rozsudku spor vyřízen, nýbrž má-li procesní soud dále jednati (§ 478 druhý odstavec c. ř. s.), platí předpis § 479 c. ř. s., který výslovně odkazuje na § 478 c. ř. s. a nařizuje, že s ustanovením roku má býti sečkáno jen tehdy, pojal-li odvolací soud do zrušovacího usnesení výhradu pravomoci, kterážto výhrada souhlasí s předpisem § 519 čís. 3 c. ř. s. To se v souzeném případě nestalo a není tedy rekurs podle § 519 čís. 3 c. ř. s. přípustný. V tomto smyslu jest judikatura nejvyššího soudu — právě tak, jako již dřívějšího nejvyššího soudního dvoru ve Vídni — jednotná a důsledná (sr. na př. rozh. čís. 510 sb. n. s. a četná rozhodnutí v komentáři Neumannově k § 519 čís. 2 c. ř. s. Jinak ovšem pojednání v Právniku 1925 str. 51 a další). Bylo proto nepřipustný rekurs odmítnouti podle § 526 druhý odstavec c. ř. s.

### Čís. 10499.

Na úrodu dosud neoddělenou nelze vésti exekuci podle §§ 249 a násl. ex. ř. Platí tu § 252 ex. ř.

Do usnesení exekučního soudu, jímž byla povolena exekuce na neoddělenou úrodu z přiděleného pozemku, jest oprávněn k rekursu Státní pozemkový úřad.

Možnost odstranění povolenou exekuci návrhem podle § 39 čís. 2 ex. ř. nebrání, by proti povolení exekuce nebyl podán rekurs.

(Rozh. ze dne 2. února 1931, R II 15/31).

Soud první stolice povolil vymáhajícímu věřiteli k vydobytí peněžité pohledávky exekuci zabavením a prodejem veškeré neoddělené